

Live 3D op theater

WOUTER HILLAERT

Theater***Explorer/Prometheus UnchainedCrew & Urland. op 9/2 Magdalenazaal Brugge, op 18/2 Monty Antwerpen.

Beeld u Mooi en meedogenloos in als cybergame. Stel u voor dat het naakte bewegingstheater dat u op een lege scène ziet, zich op doek tegelijk aankleedt tot een heel universum: een woonkamer, een stenen woestijn, een exotisch eiland. Dan komt u zo ongeveer in de buurt van Explorer/Prometheus Unchained.

De voorstelling verkent ‘motion capture 3D’, ofte de vertaling van de bewegingen van een acteur in een digitaal personage, een avatar.

Op scène cirkelen Marijn Alexander de Jong en Ludwig Bindervoet rond elkaar in een glad pakje met uitgestoken contactpunten, als schaarse egels. Op twee projectieschermen animeren ze daarmee de vastgelopen relatie van Brigdet en Deacon uit Mooi en meedogenloos, op de bank als in een livegame. Hun stemmen krijgen ze live van Thomas Dudkiewicz van achter een micro. Je ziet van een digitale relatiesoap tegelijk het resultaat als de making-of.

Nieuwe technologie dient op theater doorgaans om de illusie van realiteit te versterken, hier is het omgekeerde aan de hand. Het Nederlandse Urland en het Belgische Crew tonen de realiteit van hun illusie. Technische foutjes laten ze toe: een avatar die plots zijn benen kwijtraakt, of een voet die prompt achterstevoren draait. Die fouten tonen het breekbare van theater.

Zo vermijdt Explorer nog een andere valkuil van nieuw-technologisch toneel: dat de show-of van de snufjes primeert op wat ermee verteld wil worden. Het resultaat heet dan vaak ‘de nieuwe kleren van de keizer’. Maar precies van die utopische drang naar zelfontsnapping hebben Crew en Urland hun thema gemaakt. Ze ironiseren én actualiseren de utopie van de vroege dagen van het internet, met zijn belofte op de ultieme bevrijding van onze aardse limieten. Wil de mens wel ontsnappen aan zichzelf?

Hoe dieper in de voorstelling, hoe meer de makers hun illusie uitkleden: weg hun herkenbaar decor, weg van de vaste verhoudingen tussen de dimensies. Het beeld gaat pixelen, de avatars worden witte giraffen in een lege ruimte. We treden binnen in de ziel van de technologie, waar de mens zelf elke identiteit verliest. Is het slot een schrikbeeld of een nieuwe lente? Uiteindelijk is Explorer een klassieke tragedie, maar dan op pompende techno.